

Hals
Arkiv

Margrethe Nielsens barndom på Stae Strand

Fortalt af Margrethe Nielsen på "Groben" den 5. januar 1970.

Redigeret af Tove Pedersen

Margrethe Nielsen, Groben (døbt Martine Margrethe Krogh) født den 6. januar 1894 var fra "Buen" - en ejendom på Stae Strand (Kabelvej 26). Hun og hendes søskende gik i skole i Stae, og som ung var hun på Kærhave Landhusholdningsskole på Sjælland (1915).

29. oktober 1920 blev Margrethe gift med den yngste søn i Groben, Jørgen Peter Nielsen (født 15. marts 1894 - død 14. sept. 1964), der havde overtaget gården efter sine forældre.

Groben har været i slægten siden 1746, og den er gået i arv fra far til datter, og fra mor til søn. Groben lå som alle de andre gårde inde i byen, men Groben er en af de få gårde, der ikke blev flyttet udenfor byen. Udhusene er jævnet med jorden, men stuehuset står endnu. (Groben 18), og jorden er udstykket til byggegrunde.

Efter Jørgen Peter død i 1964 blev Margrethe boende på Groben til 1972, hvor gården blev solgt, og hun flyttede over vejen til sin søn og svigerdatter, Karl og Annelise Krogh, på Halsvej 235. De sidste år boede Margrethe på Hassinghave, hvor hun døde den 31. august 1978.

Mit Barndomshjem

Jeg vil prøve at fortælle lidt om mit barndomshjem, en landejendom på 68 tdr. land, der hedder "Buhr" (Buen), og ligger på Stae Strand ved V.Hassing. Der er dog ikke så meget jord til nu, da min brodersøn Poul Krogh fik 16 tdr. land at

bygge på, det blev en dejlig lille ejendom, som jo i dag er for lille til at kunne føde en familie, der skal ekstra arbejde og fortjeneste til.

For vel ca. 90 år siden købte Far ejendommen på Stranden, da var der kun 20 tdr. land til, han købte jord til flere gange, så den kom på 68 tdr. land. Det var ene gamle huse med stråtag, men efterhånden blev der bygget nyt, først stald i vestre side, og derefter lade i nordre side, og 1912 blev der bygget kostald i østre side, den står endnu, men har fået en tilbygning ind i gården for et par år siden, der blev også bygget svinehus for en del år siden. Stuehuset blev bygget for ca. 25 år siden, så nu er det hele bygget om. Far var gift første gang med sin kusine Maren fra Skovhuset, men hun døde ung. Søster

Fortsættes næste side

Margrethe Krogh på Kærhave Landhusholdningsskole i 1915/16.

Hun står nr. 2 fra venstre i bageste række.

Hals Arkiv, B16553.

Stine, deres eneste barn, var kun 1½ år gammel. De boede i Skovhus hos Marens far, men da Far blev ene, syntes han, det var bedst at få sit eget hjem og købte så det på Stranden. Stine blev dog i Skovhus hos sin moster Sine (der blev gift med Søren Munk) til hun var 10 år. Far bliver gift igen med Margrethe Kristensen fra Knøsgård ved Aaby, de var gift i 6-7 år og havde 5 børn, der dog ikke levede nogen af dem, muligvis havde de smitten af moderens sygdom i sig, hun døde af tuberkulose, der var meget udbredt dengang.

Min Mor, Kristine, og mine søskende

Min Mor Kristine Frederiksen fra Ulsted kom ned til Far som husholderske et par år efter Margrethes død, og de blev så gift, det var det tredje ægteskab, Far gik ind til, men det så ud til at blive bedre. Mor var et arbejdsmenneske, og hun tog fat med frisk mod både i mark, stald og inde i stuehuset. Der var meget små kår, og det er vel ikke så underligt, efter al den sygdom, der havde været i hjemmet. Mor har så tit fortalt om forholdene, de var meget ringe, men ved flid og nøjsomhed gik det langsomt fremad. Noget af det første, Mor fik ordnet var, at de fik en dobbeltseng, der var kun et par fjæl smækket for et leje med halm, det var meget usundt. Der kunne sygdommen trives. Far var af naturen meget sparsommelig, der skulle spares, hvor der kunne spares, og det var nødvendigt, hvor fattigdommen var til huse, men der kan jo også være noget, der hedder "at spare på skillingerne og lade daleren springe".

Efterhånden blev vi 5 helsøskende. Jeg Margrethe, den ældste, Thomas kom 1½ år efter mig, Marinus kom 5 år efter og Maren 3½ år derefter. 9 år efter i 1913 blev vor lillesøster Elna født, men hun døde, da hun kun var 6 år gammel.

Vi havde en dejlig barndom, fik tidligt lært at arbejde, men der kunne dog også blive tid til leg og latter. Thomas og jeg kom jo tidlig til at passe køerne, om formiddagen stod de i tøjer på kløvermarken, og om eftermiddagen gik de løse vesten på stranden. Der var ikke noget, der hed elektrisk hegn, nej vi måtte pænt passe på, de ikke gik over skellet. Det halve af stranden skulle slås til hø, det var på vestsiden af en lille bæk, men ve os, hvis køerne gik derover på forbudt område, så var Far vred.

Det var spændende, når græsset skulle slås med le, og så læsses på en lille slæde og køres op på det høje for at tørre - det var en vandre- og kanetur.

Jeg blev født den 6. januar, Helligtrekongersdag 1894, og Thomas blev født den 6. september 1895, Marinus er født den 19. februar 1901, og Maren er født den 27. august 1903. Elna kom til verden den 16. januar 1913.

Jeg fik navnet Martine Margrethe Krogh og Thomas fik navnet Thomas Mortensen Krogh, Marinus blev døbt Marinus Frederik Thomsen Krogh og Maren blev døbt Maren Thomsen Krogh. Elna blev døbt Elna Thomsen Krogh.

Margrethes barndomshjem Buen på Stae Strand, Kabelvej 26, fotograferet af Aalborg Luftfoto i 1965.

Danmark set fra luften,
Det kgl. Bibliotek.

Stæ Skole blev bygget i 1856 og blev i 1917 afløst af den nuværende bygning på adressen.

Hals Arkiv, B4963.

Vi lærte at være ærlige og arbejdsomme

Ja, hvor har vi meget at takke vore forældre for, de lærte os at være ærlige og arbejdsomme, lærte os at bede Fadervor fra vi var små. De lærte os arbejdets glæde, selvom vi vel ikke altid var lige villige, når der skulle tages hårdt fat. Mor var meget interesseret i haven. Der var kun lidt frugtbuske og træer, da Mor kom derved, men efterhånden fik vi lagt et stykke af marken til, så der kunne dyrkes forskelligt, både frugt og grøntsager. Jeg husker endnu, mens jeg var barn, at der stod 4 æbletræer oppe foran stuehuset, i det ene groede der nogle dejlige aflange æbler, der var røde, og som vi kaldte flaskeæbler. De blev spist om efteråret og smagte herligt. I et andet træ groede der nogle sure grønne knolde, der ikke var værd at sætte tænderne i, men når de blev plukket om efteråret, blev de lagt på loftet i en dyngde korn, og så smagte de dejligt hen på vinteren.

Vi var ikke forvænnet. Der var ikke noget, der hed at købe hverken æbler eller appelsiner, det var der ikke penge til. Ikke heller til julegaver. Jeg var nok 10 - 12 år, før jeg opdagede, der var noget, der hed julegaver. Men juleaften, når Mor var færdig med opvasken efter juleaftensmiddagen, der altid bestod af suppe, kogt på ben og kød fra julegrisen, så kom Mor ind til os i dagligstuen med en stor tejsne, der ellers blev brugt om sommeren til mad, når vi skulle i mosen og grave tørv (ja det var jo kun de voksne). Tejsnen var nu fuld af pebernødder, der var bagt eller tørret i den store bageovn på store grå papirer og plader. Der var ikke meget godt i dem, det var en klump af sigtebrødsdejen, der blev æltet sirup i, og så lavet til pebernødder. Vi fik hver en kopfuld, og vi følte os vel nok rige. Der skulle ikke så meget til at glæde børn dengang.

Jeg husker, vi havde en gammel sort hund, der hed "Hektor", og det var en fest, at høre den knase pebernødder, når der faldt nogen på gulvet.

Vi gik i Stæ Skole

Vi kom til at gå i Stæ Skole, der var 3 - 4 km derop, og det kunne jo sommetider give trætte ben at gå den tur i regn og sne - der var ikke noget, der hed gummistøvler, og da slet ikke cykel. Vejen var tit ufremkommelig, træskoene blev for små, men så fik vi hentet nogle større træskostøvler ned fra loftet, som vi trak i, så kunne vi bunde, at de store skafter så kunne gnave hul på hælen, ja det måtte vi tage med som en ekstra fornøjelse - Jeg var skrækkelig bange for at komme i skole, der var nogen af de større børn, der havde fortalt, hvor slem

Fortsættes næste side

Lærer Carl Anton Christensen.

Foto: Frits Karner
Hals Arkiv, B6911.

*Stae Skole.
Margrethe og flere
af hendes søskende
er sikkert på
billedet, som er
dateret 1900-1910.*
Hals Arkiv, B8116.

og hård lærer Christensen var, men jeg kom efterhånden til at holde af ham. Jeg gjorde, hvad jeg kunne for at lave min lektie, så jeg kunne følge med, og selv om andre klagede over lærer Christensen, så kunne jeg ikke gå med til det, han havde aldrig gjort mig andet end godt. Han var dygtig, og vi kunne lære meget ved ham, når vi ville, men der skulle hænges i - han er for længst død, men "Æret være hans minde".

Jeg gik i skole til lærer Christensen til jeg blev 12-13 år gammel, da flyttede han til Vester Hassing skole - den gamle skole syd for byen - og til Stae skole kom så lærer Hendriksen, som jeg gik til 1½ år. Han var en dejlig mand, jævn og ligetil. Han kom til at betyde så meget for Marinus og Maren i deres skoletid. Jeg tror nok, det meget var hans skyld, at Marinus kom til at læse - han voksede så stærkt, så ryggen ikke kunne "følge med", og derfor kunne han ikke holde ud til det hårde landarbejde der var jo ikke så mange maskiner, som vi har nu, så der var meget legemlig slid. Marinus kom først på Hostruphuse Ungdomsskole ved Hobro, derfra til Ranum Seminarium, hvor han fik sin lærereksamen og var lærer ved skolen deroppe nogle år, men først var han i Hjerm i Vestjylland ved skolen der, kom fra Ranum til Vejlbj-Risskov skole ved Aarhus, var der i 9 år, kom til Holte gl. skole nord for København, og fik så pladsen som skoleinspektør - stadsskoleinspektør ved Skansevejens skole i Nr. Sundby, og var der til sin død 1968 - vist i 24 år. Han var meget afholdt tilligemed hans kone Kathrine. Hun var fra et landbohjem i Lindå nordøst for Aarhus. Hun var en dejlig kvinde, stille og rolig, var lærerinde ved Vejlbj-Risskov sammen med Marinus.

"Vi vil agte og ære deres minde".

Søster Stine, Marie og Karl Bech

Søster Stine kom til Hassinggård at tjene, derefter på Sorø Højskole, som hun var meget glad for. Blev gift med Jens Nymark fra Langholt og flyttede til Hammerdam, en gård, der ligger vest for Grindsted. Der boede de i en årrække og købte så Langholt Afholdshotel, hvor de var en del år før Jens døde. Søster Stine fortsatte der en tid, men blev så syg, kom på amtssygehuset, hvor hun døde. De havde ingen børn.

Mor havde en lille pige, da hun kom ned til Far. Hun havde været forlovet med en ung mand fra Hals, der svigtede hende. Hun hed Marie og blev gift med Karl Bech, fik bygget et dejligt hjem på Poppelgårds Mark. Der har vi andre søskende haft mange dejlige timer. De havde kun 2 piger, Dagny og Elna, der begge blev gift. Marie og Karl er for længst døde. "Æret være deres minde".

Margrethes mor Ane Kristine Mortensen Krogh i haven på Groben sammen med Hanne og Hans Peter Poulsen, smed i Vester Hassing; Maren Munk, Søster til Margrethe; Jørgen Peter og Margrethe Nielsen. Foran ukendt pige - måske Elna, barnebarn i Groben; og Aksel, søn af Hanne og Hans Peter Poulsen.

Hals Arkiv, B16552.

Hverdagene på mark og i stald og hus

Jeg, Margrethe, blev så født som den første af det tredje ægteskab, året efter de var blevet gift. Der var meget arbejde for Mor at gå ind til. Hun gik med både i mark og stald. Der blev malket 3 gange daglig. Der blev bagt i den store ovn hver 14. dag eller 3 uger. Det var et stort arbejde at ælte rugbrødsdejen, hvoraf der lavedes 8 - 10 brød på hver 4-5 kg. 7-8 sigtebrød, 1 stor kaffekringle og et par sodakager blev bagt samtidig, og hvor det smagte dejligt med alt det nye brød. Der var ikke noget med at gå til bageren. Der skulle også brygges øl med 2-3 ugers mellemrum, der var heller ikke noget, der hed at købe øl hos købmanden. Det var der slet ikke penge til. Der skulle spares på alt. Det var et liv i nøjsomhed, men også godt humør. Far kunne være streng, han forlangte ubetinget lydighed. Jeg glemmer aldrig engang, jeg var kommet hjem med køerne, havde spist og var kommet i seng, da kom han og spurgte mig, om jeg havde husket at flytte fårene, der stod langt vesten på stranden, hvor køerne gik om eftermiddagen. Jeg måtte jo bekende, at jeg havde glemt det - der var ikke noget, der hed, at lyve for Far - "jam så må du hellere se at få det gjort", sagde Far. Jeg måtte af sted, men jeg var bange, har aldrig løbet så stærkt, syntes jo stadig, jeg kunne se en "bussemand" bag diget, det var omtrent mørkt, men det var en god lærestreg. Jeg glemte det aldrig siden, og jeg kan stadig mærke angsten i min krop. Jeg er 76 år.

Når Thomas og jeg passede køerne på stranden ved fjorden havde vi mange dejlige timer. Vi fandt smukke strandskaller og sten ved vandet, som vi tog med hjem. Der var megen tang, der i løbet af vinteren var drevet i land, som vi kunne bygge hus af og sidde i læ, når efterårsstormene begyndte, og når vi så sad der og nød vores mellemmad hændte det af og til, tiden løb fra os. Der var et par gamle køer, der var så udspekuleret at gå på forbudt område, mens vi hyggede os - det gav en ekstra løbetur, når de skulle hentes tilbage igen. Vi havde intet ur at se efter, når tiden var, vi skulle koble køerne og trække dem

Fortsættes næste side

Hals Arkiv

“Et dejligt juletræ
han bær”,
Det største vist i
skoven”
- fra *Peters Jul*
med illustrationer
af Pietro Krohn.

Margrethe og
Peter Nielsens
bryllupsbillede
blev taget hos
fotograf Karner i
Aalborg.

Hals Arkiv, B18095.

Side 6 af 10

hjem, men når solen skinnede kunne vi i reglen passe tiden, og udflugtsbåden "Frem" sejlede mellem Ålborg og Hals. Når den var ud for os, var kl. 7, og så kunne vi begynde at tænke på hjemturen. Køerne skulle malkes kl. 8.

Ja, det var dejlige barndomsdage. Vort første juletræ husker jeg ganske tydeligt at Bedstefar Thomas Krogh kom med til min fødselsdag den 6.1. Da havde Stinne og Thomas (vor fætter og kusine) haft fornøjelsen af det først i julen. Han kom bærende på det i en sæk, det sneede lidt, og når jeg siden hørte om julemanden, så kunne jeg tydelig se Bedstefar. Det eneste, der var på træet, var nogle få lysestumper og nogle grønne æbler af deres egne - men vi var glade for det og syntes jo, Bedstefar var den bedste af dem alle, når han sådan ville give os et juletræ. Ja, Bedstefar var god. Han blev jo i hjemmet, da farbror Kresten overtog ejendommen på Rimmeren.

Hans kone Kristine døde ung i barselseng efter Stinne, så hun kan jo ikke huske sin mor, og det kan Thomas heller ikke, han var knapt et år. De siger, de havde en god barndom, de havde jo Bedstefar og deres far at ty til, og så var der i flere år en husholderske fra Hals, der var god mod dem. Hun er for længst død.

Livets gang i familien

Broder Marinus kom jo så til at læse, da hans ryg ikke kunne holde til det hårde landbrugsarbejde. Han fik så lyst til at læse til lærer, kom først på Hostruphuse Ungdomsskole, derefter på Ranum Seminarium, hvor han tog sin lærereksamen.

Broder Thomas overtog vort hjem i 1922, blev gift med Jakob Madsens datter Martha. De fik 7 børn: Morten, Louise, Ellen Stinne, Jakob, Knud og Poul. Morten og Jakob er hjemme og bestyrer hjemmet for Martha, deres mor. De er ugifte. Stinne døde som barn ved en ulykke kun 5-6 år gammel. Hun var gået i hønsehuset og samle æg ind da en redekasse væltede ned over hende. Louise er gift med Jens Pedersen fra Ulsted. De har en gård og er meget dygtige. Ellen har været gift 2 gange. Hendes sidste mand, Henry Krogh, kom af dage ved en bilulykke. Hun bor i Arden og har en dreng, som blev opkaldt efter sin far. Knud har i mange år været i Amerika - er så vist ugift. Poul er gift og har 5 børn, bor på en ejendom, jorden blev solgt fra hjemmet på stranden. Thomas døde den 4.12.1964.

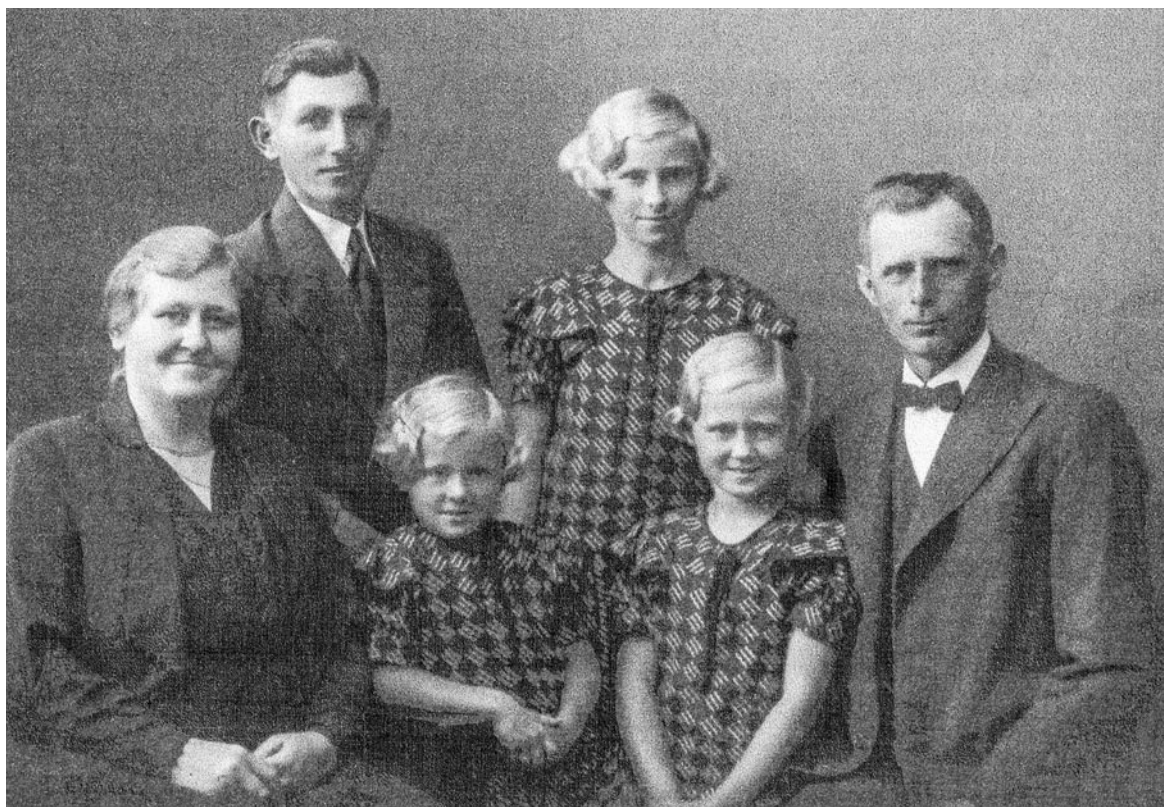
Jeg blev gift i 1920 den 29. oktober med Peter Nielsen fra Groben, som vi overtog, da hans forældre Dorte og Kristian lyttede ind i et hus, som blev bygget på et hjørne af Grobens jord lige op mod landevejen.

Min dreng Karl blev derhjemme hos Far og Mor til de i 1922 flyttede herop i huset overfor Groben, og han kom jo så til at ha' sit hjem hos Peter og jeg. Vi fik 3 piger og 1 dreng sammen. Først kom Elna, der er født 18. juni 1922, den 3. oktober 1923 fik vi en lille dreng, der blev døbt Kristian, men han blev kun 6 uger gammel. Den 18. juni 1926 blev Bodil født, og den 9. august 1929 blev Anna født.

Søster Maren blev gift med Karl Munk, søn af Søren Munk Skovhus, og flyttede til en lille landejendom ved Lindholm, men måtte flytte derfra 1940, da tyskerne lavede flyveplads. Derpå blev deres ejendom, tillige med flere andre, jævnet med jorden.

De boede hos os i Groben om sommeren, flyttede op til Mor og i februar 1942 flyttede de til "Ulstedlund" ved Ulsted, hvor de bor endnu.

Fortsættes næste side

Margrethe og (Jørgen) Peter Nielsen, Groben, med børnene Karl, Elna, Bodil og Anna fotograferet hos Tönnies i Aalborg omkring 1935. Hals Arkiv, B17815.

Far døde d. 6. november 1924, og Mor døde d. 14. november 1944, så det var 20 år, Mor var ene. Hun boede hos os i Groben den sidste tid, og døde også der. Far døde på sygehuset, havde fået en maveoperation, som han ikke kunne holde til, da der stødte lungebetændelse til.

Vi havde et par gode trofaste forældre - "Æret være deres minde".

Farbror Kresten havde i nogle år sin arbejdsplads hjemme hos os. Han var god og trofast, vi børn var meget glade for ham. Hans kone døde da Stinne kom til verden, og Thomas var kun 11 måneder, så de kan ikke huske deres mor, men alligevel siger de: "vi havde et godt barndomshjem sammen med far og bedstefar, der var meget gode mod os"

Thomas blev gift med pastor Pedersens datter Agathe fra Astrup ved Arden, Hun sad på statsbanernes revisionskontor i København i mange år, også efter de blev gift. Thomas var heldig og fik en god og dygtig kone. Vi har altid holdt meget af Agathe. De boede først i København, men flyttede så til Hillerød, hvor Thomas blev lærer ved realskolen. Nogle år efter flyttede de til Dronninglund, hvor de blev bestyrerpar ved den private realskole i mange år til den blev kommunal. Thomas fik ansættelse ved Sundby-Hvorup gymnasium som lektor, men er nu gået af og flyttet til Roskilde i et stort boligkompleks udenfor byen.

Stinne bor i Gandrup, er ikke gift, er stærkt optaget som lotte, og det er godt for hende.

Mange lykkelige barndomsår

Der er mange minder, der vælder frem, når jeg tænker tilbage på mit barndomshjem. Far og Mor var nøjsomme. Det var nødvendigt for at komme fremad, men vi havde mange lykkelige barndomsår. Vi fik tidlig lært at arbejde. Jeg tænker tit på, Mor altid sang, når hun sad og malkede, og een af de sange, hun holdt mest af var "Lær mig nattens stjerne, at lyde fast og gerne, ej at vige fra den vej, Himlens Gud tilmålte mig, lær mig nattens stjerne." Den sang fik vi børn lært tillige med så mange flere. Vi ville allesammen gerne synge, og den

Fortsættes næste side

*Margrethe Nielsen sammen med sine 4 søskende og deres ægtefæller stående lige bagved.
Fra venstre Marie og Karl Bech, Poppelgaardsmark; Magrethe og Jørgen Peter Nielsen, Groben; Thomas og
Martha Krogh, Stae Strand; Maren og Karl Munk, Ulstedlund; Marius og Kathrine Krogh, Nørresundby.*

Hals Arkiv, B17074.

arv tog vi hver især med til vort eget hjem. Men det er blot en skam, der ikke bliver sunget nær så meget nu i de forskellige hjem, måske radio og fjernsyn har en del af skylden derfor.

Der var tit nogen, der syntes, det måtte være skrækkeligt at bo så langt ude mod fjorden, men det kunne vi ikke forstå, vi syntes, der var dejligt - især om sommeren. Vi kunne finde så meget i strandkanten, pæne strandskaller og sten, som vi tog med hjem og pyntede op med på forskellig måde. En masse tang blev også i løbet af vinteren skyllet op på stranden. Det skulle rives sammen og køres væk, ellers lå det og ødelagde græsset, som køer og kvier skulle æde. Meget af tangen blev kørt hjem og lagt på roekuler og kartofler. Det var godt til at holde frosten ude, da det jo indeholdt en del salt. Når så frosten kom, og tangen var blevet tør, så kunne vi ordentlig lege med det, slå kolbøtter ned ad kulerne, ja, det var dejlige dage. Vi havde jo ikke ret meget mere sjov, end vi selv kunne lave.

Nytårsaften skulle vi jo gerne ud med rumlepotten til naboerne, og sikken ballade, den kunne lave. Jeg husker så tydeligt, når vi kom ned til Knud Rydborg og han, Knud, spillede for os på violinen, og vi dansede. Vi havde mange dejlige timer i det hjem. Knud Rydborg og hans kone Marie er for længst døde "Æret være deres minde".

Vi havde en anden nabo derhjemme. Stine og Jakob Gade, som også for længst er døde. Hjemmet blev købt af Erna og Bernhardt Jensen, som flyttede gården op på den nordre ende af marken. Bernhardt er død for nogle år siden, og Erna flyttede op til V.Hassing. Der var en anden nabo dernede på engen, Grethe og Niels Gade, som havde 3 døtre. Den ene, Johanne, blev gift med Peter Baun. De to andre, Marie og Oline, kom jeg meget sammen med. De boede

Fortsættes næste side

Fire generationer fotograferet i 1924: Mor Ane Kristine Fredriksen, Bedstemor Dorte Marie Pedersen og Datter Martine Margrethe Krogh, gift Nielsen, med hendes datter, Elna, der er født i 1922.

Foto: Heinrich Tönnies, Hals Arkiv, B18488.

en årrække på ejendommen med en bestyrer, Thomas Rydborg, men købte så hus i Vester Hassing. De er begge døde og Thomas R. bor stadig i huset.

En anden nabo hed "Prise-Per". Han havde et godt humør trods det, hans kone Kristiane var syg i mange år. Jeg husker så tydeligt, når vi en vinteraften sad derhjemme med vort håndarbejde, og der pludselig lød raske skridt ude i gården. Så vidste vi, det var Per der kom, og der blev lir og glade dage. Det var altid en opmuntring i de mørke vinteraftner. Der var hverken radio, telefon eller fjernsyn. Vi var ikke forvænt med adspredelse. Jeg husker, vi havde en hyrde-dreng, der spillede harmonika, som vi dansede efter på ajlebeholderen. Per havde en stor hund, som kunne høre det, og den peb og jamrede så Per ikke kunne sove. Det klagede han over, og vi unge morede os selvfølgelig. Nu er alle de gamle naboer borte, og vi andre bliver også gamle.

Groben solgt

Nu har jeg solgt "Groben", som var Peters hjem. Jeg bor til leje heroppe ved Karl og Annelise, og er meget glad for det. Karl købte jo huset her efter Mors død. Han har godt arbejde på Elsam.

Elna, den ældste af vore piger, blev gift med Henning Pedersen fra Bakgården. De købte "Råbhui" ved Gandrup. De har 5 børn: Jørgen Peter, Per, Knud, Anna Grethe, der alle er gift, så er der Kai Lykke tilbage. Han er 10 år yngre end Anna Grethe og skal konfirmeres til foråret.

Bodil er gift med Henry Nielsen, hvis far og mor boede i "Kapellanboligen". De fik 7 børn: Hans, Jens Erik og Peter, der er gift, Ole er elektriker, bor derhjemme i Nygård, Ø.Hassing, Inger går på handelsskole, vil på kontor, Orla og Dorthe går i skole endnu.

Anna bor i Skagen, er gift med Gunner Christensen fra Holstebro. Han er dia-kon, og de bestyrer alderdoms- og plejehjemmet deroppe, hvor der er 74 pati-enter og gamle. De har 4 børn: Asger er 21, er soldat i Skive. Gorm er 18 år og

Fortsættes næste side

Hals Arkiv

Det ældste foto, der findes af gården Groben i Vester Hassing. Stuehuset og de ældste udlænger er fra 1880.

Hals Arkiv, B13985.

er tjener og altmuligmand på "Brammingegård" ved Bramminge. Birgitte er 11 år og Klaus 8, så de går jo i skole endnu.

Karl har godt arbejde på Elsam. Annalises hjem lå i Thorup. De har 5 børn: Den ældste Jørgen er på Grønland. Han var gift med Elisebeth Thomsen fra Høltet, men de blev skilt. Hun er gift igen. Kjeld bor i Støvring, arbejder på skibsværftet. Gurli er gift med Kai Jensen fra Granly i Stæ. Han er murer, og hun er maler. De har selv bygget hus i Stæ. De har en lille pige, der hedder Karina. Palle er 21 år og arbejder i Frederikshavn og arbejder på værftet der. Jan bliver 16 til jul, går jo i skole endnu.

De er alle sunde og raske. Jeg har 21 børnebørn og 9 oldebørn.

Margrethe Nielsen

Luftfoto af gården Groben. Øverst huset som Margrethes mor og far flyttede ind i i 1922.

Til højre aftægts-huset der blev bygget til Peters forældre i 1921. Billedet er taget af Sylvest Jensen Luftfoto omkring 1950.

Danmark set fra luften, Det kgl. Bibliotek.

Kilder

Slægten fra Groben, slægtsbog udarbejdet af Ruth Christensen, 1943.

Gården Groben, af Klem Thomsen, 2020 på www.halsarkiv.dk